

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 517

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Martți, 28 iulie 2009

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 610 din 28 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	2-3	privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției	12-14
Decizia nr. 614 din 28 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991	3-4	Decizia nr. 891 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 și art. 94 din Codul familiei	14-15
Decizia nr. 725 din 7 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, coroborate cu cele ale art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	5-6	Decizia nr. 930 din 23 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	16-17
Decizia nr. 790 din 19 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 ¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 4 și art. 5 din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale și ale art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	7-9	Decizia nr. 961 din 25 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, raportat la art. 194 alin. 1 din Codul penal	17-19
Decizia nr. 793 din 19 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 și art. 189 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	9-10	Decizia nr. 985 din 30 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale	19-21
Decizia nr. 824 din 26 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă	11-12	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 861 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006		1.982/C. — Ordin al ministrului justiției și libertăților cetățenești pentru completarea Normelor cu privire la tarifele de onorarii ale notarilor publici, aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 943/C/2005	22
		2.322. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea Statutului CEC BANK — S.A., aprobat prin Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 425/2008	22
		ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR	
		10. — Ordin pentru punerea în aplicare a Normelor privind Fondul de garantare	23-31

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 610

din 28 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Petruța Grigoriu (fostă Dyer) în Dosarul nr. 492/94/2006 (1.136/2008) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal este prezent personal Petre Răducanu și asistat de avocatul Constantin Amzuță, cu împuternicire avocațială emisă de Baroul București. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Apărătorul părții prezente solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că prevederile de lege criticate contravin art. 20 și 21 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Depune la dosar Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 13 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Faimblat împotriva României*.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 492/94/2006 (1136/2008), **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989** într-un proces de revendicare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât acordă magistratului posibilitatea de a asimila decizia sau, după caz, dispoziția de restituire în natură a unui imobil emisă în condițiile Legii nr. 10/2001, cu un înscris autentic.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră excepția neîntemeiată, arătând că nicio dispoziție constituțională nu interzice ca prin lege să se instituie o procedură administrativ-jurisdicțională care, după îndeplinirea formalităților de publicitate imobiliară, să poată servi ca mijloc de probă a dreptului de proprietate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege sunt constituționale. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă art. 25 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, având următoarea redactare: „*Decizia sau, după caz, dispoziția de aprobare a restituirii în natură a imobilului face dovada proprietății persoanei îndreptățite asupra acestuia, are forța probantă a unui înscris autentic și constituie titlu executoriu pentru punerea în posesie, după îndeplinirea formalităților de publicitate imobiliară.*”

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor art. 25 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 s-a mai pronunțat în raport de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 739 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 5 ianuarie 2007, și Decizia nr. 542 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 9 iulie 2007, Curtea a statuat că Legea nr. 10/2001 este o lege specială în materia revendicării imobiliare, prin care legiuitorul a urmărit să evite perpetuarea stării de incertitudine în ceea ce privește

situația juridică a imobilelor preluate în mod abuziv, cu sau fără titlu valabil, de către stat sau de către alte persoane juridice, în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. Soluția de restituire a acestor imobile este rezultatul opțiunii legiuitorului și are la bază dreptul pe care acesta îl are în a decide asupra modului de reparare a abuzurilor din legislația trecută cu privire la dreptul de proprietate privată. De aceea, legiuitorul a instituit o procedură administrativă obligatorie pentru obținerea reparațiilor în natură sau prin echivalent și care permite controlul judecătoresc asupra actelor emise în cadrul acestei proceduri.

De altfel, Curtea observă că autorul excepției critică textul de lege pentru posibilitatea acordată magistratului de a asimila

decizia sau, după caz, dispoziția de restituire a unui imobil emisă în condițiile Legii nr. 10/2001, cu un înscris autentic.

Cu privire la acest aspect, Curtea constată că referitor la reglementarea sistemului probator, prin Decizia nr. 173 din 12 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 9 iulie 2002, a stabilit că reglementarea acestuia, inclusiv ierarhizarea probelor și raporturilor dintre ele, este atributul exclusiv al legiuitorului.

Considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței sale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 25 alin. (4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Petruța Grigoriu (fostă Dyer) în Dosarul nr. 492/94/2006 (1.136/2008) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 614

din 28 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Asociația „Obștea de cumpărare a iazului Dracșani” în Dosarul nr. 4.288/193/2008 al Judecătoriei Botoșani — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției, întrucât autorul excepției nu motivează în ce constă neconstituționalitatea textului de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.288/193/2008, **Judecătoria Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea**

fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Asociația „Obștea de cumpărare a iazului Dracșani”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin interpretarea și aplicarea acestui text de lege se ajunge la trecerea în proprietatea publică a statului a unui teren proprietate privată. Astfel, arată că prin Decizia nr. 1.185 din 12 decembrie 2005, Tribunalul Botoșani a constatat că terenul în litigiu este în proprietate publică în temeiul art. 5 alin. (1) din Legea nr. 18/1991. În acest fel, consideră autorul excepției, acest text de lege contravine art. 136 alin. (5) din Constituție, care consacră caracterul inviolabil al proprietății, și nu exproprierea.

Judecătoria Botoșani — Secția civilă consideră excepția neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră prevederile de lege constituționale. Invocă jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Asociația „Obștea de cumpărare a iazului Dracșani” în Dosarul nr. 4.288/193/2008 al Judecătoriei Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(1) *Aparțin domeniului public terenurile pe care sunt amplasate construcții de interes public, piețe, căi de comunicații, rețele stradale și parcuri publice, porturi și aeroporturi, terenurile cu destinație forestieră, albiile râurilor și fluviilor, cuvetele lacurilor de interes public, fundul apelor maritime interioare și al mării teritoriale, țărmurile Mării Negre, inclusiv plajele, terenurile pentru rezervații naturale și parcuri naționale, monumentele, ansamblurile și siturile arheologice și istorice, monumentele naturii, terenurile pentru nevoile apărării sau pentru alte folosințe care, potrivit legii, sunt de domeniul public ori care, prin natura lor, sunt de uz sau interes public.*”

Textul constituțional invocat ca fiind încălcat este cel al art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private.

Analizând actele și lucrările din dosarul instanței de judecată, Curtea observă că obiectul litigiului îl constituie constatarea legalității dobândirii de către stat a unui teren în suprafață de 700 de hectare aflat sub luciul de apă al iazului Dracșani.

Așadar, motivul de neconstituționalitate invocat nu privește textul de lege criticat, ca atare, ci aplicarea acestuia, aspect ce excedează competenței instanței de contencios constituțional.

Potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „*Sunt neconstituționale prevederile actelor [...] care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției*”, alin. (3) al aceluiași articol stabilind că instanța constituțională „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”.

Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri că nu intră în atribuțiile sale cenzurarea aplicării legii de către instanțele judecătorești, controlul judecătoresc realizându-se exclusiv în cadrul sistemului căilor de atac prevăzut de lege. În acest sens, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 725

din 7 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, coroborate cu cele ale art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, coroborate cu cele ale art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Anna Grauvogel în Dosarul nr. 608/295/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, critica vizând completarea normelor incriminate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 608/295/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 30 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, coroborate cu cele ale art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Anna Grauvogel.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că prevederile art. 44 din Constituția României garantează apatrizilor și cetățenilor străini dreptul de a dobândi, prin moștenire legală, dreptul de proprietate asupra terenurilor aflate pe teritoriul statului român. Or, dispozițiile art. 48 din Legea nr. 18/1991, limitând sfera persoanelor care pot solicita reconstituirea dreptului de proprietate doar la cetățenii români, înfrâng acest principiu constituțional. Atâta timp cât prin art. 44 alin. (2) din Constituție se prevede, în mod expres, că cetățenii străini pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor prin moștenire legală, fără a face distincție între regimurile juridice ale acestor terenuri și fără a excepta anumite categorii de terenuri, rezultă că au dreptul legal de a dobândi în proprietate și terenurile ce fac obiectul Legii nr. 18/1991.

Tribunalul Timiș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Condiționarea exercitării dreptului de a formula cerere de reconstituire a dreptului de proprietate de calitatea de cetățean român reprezintă o opțiune a legiuitorului cu privire la reglementarea condițiilor în care operează această retrocedare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 30 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, coroborate cu cele ale art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, texte de lege care au următorul conținut :

— Art. 30 din Legea nr. 1/2000: „În aplicarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 169/1997, precum și a prezentei legi, cetățenii români au aceleași drepturi, indiferent dacă la data înregistrării cererii aveau domiciliul în țară sau în străinătate.”;

— Art. 48 din Legea nr. 18/1991: „Cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară, pot face cerere de reconstituire a dreptului de proprietate pentru suprafețele de terenuri agricole sau terenuri cu destinație forestieră, prevăzute la art. 45, care le-au aparținut în proprietate, dar numai până la limita prevăzută la art. 3 lit. h) din Legea nr. 187/1945, de familie, pentru terenurile agricole, și nu mai mult de 30 ha de familie, pentru

terenurile cu destinație forestieră, în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. (3)—(9)."

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), art. 21, art. 44, art. 46, art. 51 și art. 154, precum și prevederilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Prevederile art. 30 din Legea nr. 1/2000 au mai fost supuse controlului de constituționalitate într-o altă cauză, având o motivare similară și același autor. Astfel, prin Decizia nr. 640 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 22 august 2007, Curtea a decis că în analiza acestui text trebuie avut în vedere scopul Legii nr. 1/2000, anume acela de reconstituire a dreptului de proprietate în favoarea persoanelor fizice și persoanelor juridice care au formulat cereri în termen legal. Totodată, aceste prevederi de lege trebuie coroborate cu prevederile art. 3 alin. (5) din această lege, potrivit cărora „Prin proprietar deposedat, în sensul prezentei legi, se înțelege persoana titulară a dreptului de proprietate în momentul deposedării”.

Din această perspectivă, Curtea a constatat că prevederile art. 30 din Legea nr. 1/2000 sunt în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (2), potrivit cărora „Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în condițiile rezultate din aderarea României la Uniunea Europeană și din alte tratate internaționale la care România este parte, pe bază de reciprocitate, în condițiile prevăzute prin lege organică, precum și prin moștenire legală”, și ale art. 46, care prevede că „Dreptul la moștenire este garantat”.

De altfel, în reglementarea dată de Codul civil, moștenirea se deschide din momentul decesului autorului, legea recunoscând drepturile succesorilor, nefiind prevăzută nicio derogare de la normele de drept comun referitoare la procedura succesorală.

În ceea ce privește critica dispozițiilor art. 48 din Legea nr. 18/1991, Curtea constată că asupra constituționalității acestora s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 630/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 1 august 2007. Cu acel prilej s-a reținut că dispozițiile

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, coroborate cu cele ale art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Anna Grauvogel în Dosarul nr. 608/295/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Legii nr. 18/1991 au ca scop reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestuia în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane care, la data intrării în vigoare a legii, nu aveau calitatea de proprietari asupra terenurilor care constituie fondul funciar al României. Dreptul de proprietate al acestor persoane este reconstituit sau, după caz, constituit în temeiul și în condițiile legii. În acest context, legea prevede categoriile de persoane îndreptățite a formula cererile de reconstituire a dreptului de proprietate, dispozițiile art. 48 stabilind posibilitatea de a solicita reconstituirea și pentru cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și pentru foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară. Așadar, având în vedere obiectul de reglementare al legii — proprietatea funciară — și scopul declarat al acesteia — retrocedarea către foștii proprietari sau moștenitorii acestora a dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de către stat —, reglementarea condițiilor în care operează această retrocedare, inclusiv sub aspectul persoanelor îndreptățite, constituie opțiunea legiuitorului, condiționarea exercitării dreptului de a formula cerere de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de calitatea de cetățean român reprezentând o astfel de opțiune, care este pe deplin constituțională.

Potrivit normei constituționale consacrate de art. 44 alin. (2) teza a doua, una dintre modalitățile de dobândire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini sau apatrizi este moștenirea legală, ceea ce presupune că aceștia, după anul 2003, pot dobândi terenuri în condițiile dreptului comun (art. 650 și următoarele din Codul civil), Legea nr. 18/1991, republicată, fiind o lege specială care îi are ca destinatari doar pe cetățenii români.

Pe de altă parte, legea are ca scop reconstituirea dreptului de proprietate în favoarea unor persoane care, la data intrării în vigoare a legii, nu aveau calitatea de proprietari. Prin urmare, nu se poate invoca, în aplicarea prevederilor Legii nr. 18/1991, garantarea și ocrotirea constituțională a dreptului de proprietate în persoana reclamanților, câtă vreme aceștia nu sunt titulari ai acestui drept, ce urmează a se naște ulterior.

Rațiunile care au stat la baza adoptării deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Magistrat-asistent,

Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 790

din 19 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 4 și art. 5 din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale și ale art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, ale art. 4 și art. 5 din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale și ale art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ioan Câmpean în Dosarul nr. 461/97/2008 al Curții de Apel Alba Iulia – Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167¹ din Legea nr. 19/2000 și ale art. 4 din Legea nr. 554/2004 și de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și art. 5 din Legea nr. 226/2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 461/97/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167¹ din Legea nr. 19/2000, ale art. 4 și art. 5 din Legea nr. 226/2006 și ale art. 4 din Legea nr. 554/2004**, excepție ridicată de Ioan Câmpean în cauza ce are ca obiect recursul declarat împotriva unei sentințe civile prin care i s-a respins cererea de recalculare a pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate devin discriminatorii dacă se interpretează în sensul că nu se aplică și celor care au lucrat în condiții speciale, potrivit Legii nr. 226/2006, și numai dacă instanțele nu recunosc dreptul celor vizați de aceste articole de a se prevala de situația cea mai avantajoasă pentru ei. De asemenea, arată că art. 4 din Legea nr. 554/2004 limitează atacarea în instanță a actelor cu caracter normativ, ceea ce nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, prin

această limitare încălcându-se dreptul constituțional de acces la justiție.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 167¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4 și art. 5 din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 13 iunie 2006, și ale art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 167¹ din Legea nr. 19/2000: „(1) *Într-un interval de 10 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, persoanele care au desfășurat activități încadrate în grupa I de muncă, conform legislației anterioare, pot solicita pensie pentru limită de vârstă cu reducerea vârstelor standard de pensionare, conform tabelului nr. 4.*

TABELUL Nr. 4

Stagiul de cotizare realizat efectiv, conform legislației anterioare, în grupa I de muncă (ani împliniți)	Reducerea vârstelor standard de pensionare prevăzute în anexa nr. 3	
	(ani)	(luni)
2	1	2
4	2	5
6	3	7
8	4	10
10	6	0
12	7	2
14	8	5
16	9	7
18	10	10
20	12	0
22	13	0
24	14	0
26 și peste	15	0

(2) Vârstele de pensionare reduse conform prevederilor alin. (1) nu pot fi mai mici de 50 de ani.

(3) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul asiguraților prevăzuți la art. 20, dacă acestea sunt mai avantajoase decât cele stipulate în anexele nr. 4 și 5.

(4) Vârstele standard de pensionare din care se face reducerea prevăzută în tabelul nr. 4 sunt cele corespunzătoare anului, respectiv lunii în care se deschide dreptul de pensie, prevăzute în anexa nr. 3, în condițiile realizării stagiului complet de cotizare corespunzător anului, respectiv lunii în care se deschide dreptul de pensie.

(5) Reducerea vârstelor standard de pensionare în baza tabelului nr. 4 nu poate fi cumulată cu celelalte reduceri prevăzute de prezenta lege sau de legile cu caracter special.”;

— Art. 4 din Legea nr. 226/2006: „Asigurații care au realizat un stagiul de cotizare mai mic decât cel prevăzută la art. 3 beneficiază de pensie pentru limită de vârstă, cu reducerea proporțională a vârstelor standard de pensionare, în condițiile realizării stagiilor totale de cotizare necesare, conform prevederilor din anexa nr. 4 «Bărbați. Reducerea vârstelor standard de pensionare în funcție de stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă» și din anexa nr. 5 «Femei. Reducerea vârstelor standard de pensionare în funcție de stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă» la Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 5 din Legea nr. 226/2006: „(1) Pentru asigurații prevăzuți la art. 3 punctajul mediu anual se determină prin împărțirea la 25 a numărului de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale realizate în perioada de cotizare.

(2) În situația asiguraților prevăzuți la art. 4, la stabilirea punctajului mediu anual se iau în considerare stagiile totale de cotizare necesare prevăzute în anexele nr. 4 și 5 la Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 4 din Legea nr. 554/2004: „(1) Legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui

proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. În acest caz, instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, sesizează, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă și suspendă cauza. Încheierea de sesizare a instanței de contencios administrativ nu este supusă niciunei căi de atac, iar încheierea prin care se respinge cererea de sesizare poate fi atacată odată cu fondul. Suspendarea cauzei nu se dispune în ipoteza în care instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de nelegalitate este instanța de contencios administrativ competentă să o soluționeze.

(2) Instanța de contencios administrativ se pronunță, după procedura de urgență, în ședință publică, cu citarea părților și a emitentului. În cazul în care excepția de nelegalitate vizează un act administrativ unilateral emis anterior intrării în vigoare a prezentei legi, cauzele de nelegalitate urmează a fi analizate prin raportare la dispozițiile legale în vigoare la momentul emiterii actului administrativ.

(3) Soluția instanței de contencios administrativ este supusă recursului, care se declară în termen de 5 zile de la comunicare și se judecă de urgență și cu precădere.

(4) În cazul în care instanța de contencios administrativ a constatat nelegalitatea actului, instanța în fața căreia s-a ridicat excepția va soluționa cauza, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă prevederile art. 1 alin. (3), art. 11 alin. (1) și (2), art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (1) și (2), art. 24 alin. (1), art. 41 alin. (2) și (4), art. 47, art. 52 alin. (1), art. 53, art. 124 alin. (2), art. 126 alin. (6) și ale art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 167¹ din Legea nr. 19/2000 au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu aceleași texte din Constituție ca și cele invocate în prezenta cauză, Curtea respingând excepția de neconstituționalitate prin Decizia nr. 461/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 15 mai 2008. Cu acel prilej, Curtea a constatat că asigurații în sistemul public de pensii, care îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute de textele criticate, beneficiază de tratament juridic egal în ceea ce privește dreptul la pensie pentru limită de vârstă.

Referitor la dispozițiile art. 4 din Legea nr. 554/2004, Curtea reține că prin Decizia nr. 342/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 aprilie 2009, a constatat că faptul că excepția de nelegalitate vizează doar actele administrative unilaterale cu caracter individual nu are semnificația excluderii actelor administrative unilaterale cu caracter normativ de la controlul de legalitate exercitat de instanța de contencios administrativ, acest control realizându-se pe calea acțiunii directe, separate, și nu a incidentului procedural, adică, în speță, a excepției de nelegalitate. Dispozițiile art. 8 din Legea nr. 554/2004 reglementează obiectul acțiunii judiciare în materia contenciosului administrativ, acesta fiind raportat la „actul administrativ unilateral” al unei autorități publice, fără nicio distincție cu privire la caracterul individual ori normativ al acestuia.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, atât soluțiile, cât și considerentele acestor decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește dispozițiile art. 4 și ale art. 5 din Legea nr. 226/2006, Curtea constată că acestea nu instituie privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare, fiind aplicabile pentru toți cetățenii vizați de ipoteza normelor legale.

Totodată, Curtea reține că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate ale textelor de lege, ci

este nemulțumit de aplicarea de către instanța de judecată a dispozițiilor art. 4 și art. 5 din Legea nr. 226/2006. Așadar, aspectele invocate țin de aplicarea și interpretarea textelor de lege, iar nu de contrarietatea lor cu dispozițiile constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și art. 5 din Legea nr. 226/2006, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 și art. 5 din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, excepție ridicată de Ioan Câmpean în Dosarul nr. 461/97/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 793

din 19 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 și art. 189 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 și art. 189 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Ion Scarlat în Dosarul nr. 4.739/62/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse de autorul excepției de neconstituționalitate prin care solicită acordarea unui termen de judecată, în vederea comunicării punctului de vedere al Guvernului și în vederea pregătirii apărării.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de amânare, întrucât punctele de vedere ale autorităților nu sunt obligatorii, iar autorul excepției a avut suficient timp pentru pregătirea apărării.

Curtea, ținând cont de faptul că punctul de vedere al Guvernului este la dosarul cauzei, deliberând, în temeiul dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 47/1992 coroborate cu cele ale art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de amânare a cauzei.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 și de respingere, ca neîntemeiată, a dispozițiilor art. 80 din aceeași lege, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.739/62/2007, **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 și ale art. 189 alin. (7) din Legea nr. 19/2000**, excepție ridicată de Ion Scarlat în cadrul recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 1.291 din 3 iulie 2008, pronunțată de Tribunalul Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că în baza prevederilor de lege criticate i-a fost restrâns dreptul de pensie, iar măsura este neconstituțională fiindcă nu a fost impusă pentru apărarea securității naționale, așa cum prevede art. 53 alin. (1) din Constituție.

Curtea de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 este inadmisibilă, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din aceeași lege este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 80 din Legea nr. 19/2000 sunt constituționale, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în notele scrise ale autorului excepției și în încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 80 și ale art. 189 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile art. 80 din Legea nr. 19/2000 au următorul cuprins: „(1) *Valoarea unui punct de pensie se stabilește prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat. Aceasta se determină prin actualizarea valorii punctului de pensie din luna decembrie a fiecărui an cu cel puțin rata inflației, prognozată pentru anul bugetar următor de instituția cu atribuții în domeniu.*

(2) *În raport cu evoluția indicatorilor macroeconomici și cu resursele financiare, valoarea punctului de pensie, stabilită conform prevederilor alin. (1), poate fi majorată prin legile de rectificare a bugetului asigurărilor sociale de stat.*

(3) *Valoarea punctului de pensie, determinată conform prevederilor alin. (1) sau (2), nu poate fi mai mică de 37,5% din salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, începând cu 1 ianuarie 2008, respectiv de 45% din salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat, începând cu 1 ianuarie 2009.*”

Potrivit art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2009 privind reglementarea unor măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 februarie 2009, prevederile art. 80 alin. (3) nu se aplică în anul 2009.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 189 alin. (7) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Ion Scarlat în Dosarul nr. 4.739/62/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Art. 189 din Legea nr. 19/2000 nu are alineate și, prin urmare, dispozițiile art. 189 alin. (7) din Legea nr. 19/2000, invocate ca fiind neconstituționale, nu pot forma obiect al excepției de neconstituționalitate.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (1) privind principiul universalității drepturilor și obligațiilor cetățenești, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 22 alin. (2) privind dreptul la viață, ale art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai și ale art. 53 alin. (1) privind restrângerea unor drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Referitor la dispozițiile art. 189 alin. (7) din Legea nr. 19/2000, având în vedere că acestea nu se regăsesc în redactarea Legii nr. 19/2000, excepția de neconstituționalitate privind acest text este inadmisibilă, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

În ceea ce privește prevederile art. 80 din Legea nr. 19/2000, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a acestora, prin raportare la aceleași prevederi constituționale, prin Decizia nr. 966/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 782 din 19 noiembrie 2007. Cu acel prilej, Curtea a reținut că susținerea potrivit căreia prin folosirea acestui sistem de calcul s-ar obține o pensie inferioară celor reglementate de unele legi speciale, încălcându-se astfel dispozițiile art. 16 din Constituție, este neîntemeiată. Prevederile de lege criticate se aplică în egală măsură tuturor persoanelor care se pensionează în baza Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale. Legiuitorul poate, în considerarea unor situații diferite, să adopte prin legi speciale, pentru anumite categorii socio-profesionale, reglementări diferite în ceea ce privește pensionarea pentru limită de vârstă, fără a avea semnificația încălcării principiului egalității în fața legii.

Referitor la nemulțumirea privind modul de reglementare a valorii punctului de pensie, precum și pentru existența unor lacune ale Legii nr. 19/2000, Curtea a constatat că acestea nu sunt critici de constituționalitate, ci, eventual, aspecte legate de politica pe care legiuitorul a înțeles să o adopte în domeniu și pe care Curtea, potrivit competențelor sale, nu o poate cenzura.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să modifice jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate sunt valabile și în prezenta cauză.

În final, Curtea reține că dispozițiile art. 22 alin. (2) privind dreptul la viață, ale art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai și ale art. 53 alin. (1) privind restrângerea unor drepturi, din Constituție, nu au legătură cu cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 824

din 26 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. (2) din Codul de procedură civilă”, excepție ridicată de Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate Mai Bună în Dosarul nr. 363/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, indicând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 1.355/2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 mai 2008, pronunțată în Dosarul nr. 363/2/2008, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

Excepția a fost ridicată de Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect o acțiune în anulare a unor acte administrative.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că sintagma conținută la art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, potrivit căreia „*înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ (...) persoana (...) trebuie să solicite autorității publice emitente (...) revocarea (...) acestuia*”, precum și cea cuprinsă la art. 109 alin. 2 teza finală din Codul de procedură civilă, conform căreia „*Dovada îndeplinirii procedurii prealabile se va anexa la cererea de chemare în judecată*”, sunt neconstituționale și contrare tuturor actelor și prevederilor internaționale și convenționale invocate, deoarece, în principal, îngrădesc accesul liber la justiție al persoanei vătămate printr-un act al autorității publice.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece nicio dispoziție constituțională nu interzice ca prin lege să se instituie o procedură administrativă prealabilă, fără caracter jurisdicțional, cum este, de exemplu, procedura recursului grațios sau a celui ierarhic. Reglementarea unor proceduri speciale nu constituie o restrângere a exercițiului unui drept, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, astfel cum s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.246/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, dispozițiile „art. 7 alin. (1) și (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată și completată de Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, precum și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Examinând motivarea autorului, Curtea constată că, în realitate, acesta are în vedere doar prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 teza finală din Codul de procedură civilă, astfel că doar asupra acestora urmează să se pronunțe. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004: „*Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.*”

— Art. 109 alin. 2 teza finală din Codul de procedură civilă: „*[...] Dovada îndeplinirii procedurii prealabile se va anexa la cererea de chemare în judecată.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă prevederile art. 11 alin. (1) și (2), art. 20, 21, art. 24 alin. (1), art. 52 alin. (1) și (3), art. 53, 57, art. 124 alin. (2), art. 126 alin. (6), art. 129, art. 134 alin. (4), art. 148 alin. (1) și (2) și ale art. 154 din Constituție. Sunt invocate, de asemenea, „pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte”, „prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu” și, în special, art. 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 10, 12, 17—23, 25, 28 și 30 din Declarația universală a drepturilor omului, art. 1, 2, 3, 6, 7, 9, 14, 16, 17, 19, 21, 22, 25 și 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 1—12 și 15 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, art. 1, 5—11, 13, 14, 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 și 3 din primul Protocol adițional al Convenției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse în repetate rânduri controlului de constituționalitate, din perspectiva

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și ale art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate Mai Bună în Dosarul nr. 363/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 861

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

sistemul justiției, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul acesteia nr. 640/32/2008.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate invocate.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 640/32/2008, **Curtea de Apel Bacău — Secția civilă, cauze**

minori, familie, conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată din oficiu într-o cauză având ca obiect drepturi salariale ale personalului din domeniul justiției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textele legale sunt discriminatorii în măsura în care se realizează un tratament salarial diferit între procurorii Direcției Naționale Anticorupție și cei ai Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, pe de o parte, și judecătorii care sunt investiți cu soluționarea cauzelor instrumentate de primii, pe de altă parte.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textele legale criticate sunt neconstituționale, întrucât instituie un tratament juridic diferit unor situații de fapt similare, și anume salarizarea diferită a procurorilor Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în raport cu judecătorii care au aceeași vechime minimă în magistratură ca și cea cerută procurorilor din cadrul direcției mai sus amintite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată prin Legea nr. 45/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 3: „(1) *Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți au dreptul pentru activitatea desfășurată la o indemnizație de încadrare brută lunară stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor, cu funcția deținută și cu vechimea în magistratură prevăzută de art. 86 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pe baza valorii de referință sectorială și a*

coeficienților de multiplicare prevăzuți în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență.

(2) *Pentru judecătorii și procurorii militari, indemnizația de încadrare brută lunară stabilită potrivit prezentei ordonanțe de urgență reprezintă solda de funcție.”;*

— Art. 11 alin. (1): „(1) *Procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt salarizați potrivit nr. crt. 6—13 de la lit. A din anexă, în raport cu funcțiile pe care le dețin sau cu care sunt asimilați potrivit legii.”*

Se susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi. De asemenea, sunt încălcate și prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cele ale Protocolului nr. 12 la această Convenție, ambele referindu-se la interzicerea discriminării.

I. Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea observă că situațiile juridice la care face referire instanța de judecată sunt diferite, ceea ce și reclamă un tratament juridic diferit.

Esențială în definirea cadrului juridic analizat este stabilirea gradului instanțelor sau parchetelor pe lângă care magistrații, fie ei procurori, judecători sau magistrați-asistenți, funcționează. Astfel, atât Direcția Națională Anticorupție, cât și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism funcționează în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe când instanțele care judecă cauzele instrumentate de aceste structuri nu sunt întotdeauna la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție (spre exemplu, competența de judecată în cazul infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene aparține judecătorilor, iar cea de urmărire penală Direcției Naționale Anticorupție).

Conferirea acestei poziții superioare în ierarhia parchetelor a celor două structuri legitimează din punct de vedere constituțional salarizarea diferită a procurorilor care le compun în raport cu alți magistrați aflați la parchete sau instanțe superioare, chiar dacă, în fapt, aceștia au aceeași vechime în funcția de judecător sau procuror. Rezultă că aceste categorii de magistrați nu se află în aceeași situație juridică, astfel încât tratamentul juridic aplicat acestora din punct de vedere al salarizării nu poate fi decât diferit.

Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că o atare diferențiere este una justificată în mod obiectiv și rațional și că discriminarea salarială ar fi apărut numai atunci când legiuitorul nu ar fi ținut cont de poziția superioară a parchetului sau instanței de judecată, după caz.

II. Curtea reține că dispozițiile art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 nu au incidență în cauză, astfel încât, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate ce privește acest text este inadmisibilă.

În consecință, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată în privința art. 3 alin. (1) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 și ca inadmisibilă cu privire la art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel Bacău – Secția civilă, cauze minore, familie, conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul acesteia nr. 640/32/2008.

II. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de aceeași instanță în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 891

din 16 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 și art. 94 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 și ale art. 94 din Codul familiei, excepție invocată de Dragoș Gheorghiu în Dosarul nr. 1.780/300/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat, cu delegație la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Având cuvântul, reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că legislația română nu cuprinde un text de lege care să reglementeze cuantumul și modalitatea de stabilire a întreținerii datorate descendenților cuprinși în grupa de vârstă 18—26 ani, astfel încât, în practica instanțelor de judecată, aceasta se stabilește prin analogie cu prevederile art. 86 și art. 94 din Codul familiei, care se referă la descendenții minori. Depune concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere că, în realitate, motivarea excepției vizează un vid legislativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.780/300/2007, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 și ale art. 94 din Codul familiei**, excepție invocată de Dragoș Gheorghiu într-o cauză având ca obiect obligarea la plata unei pensii de întreținere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că legislația română nu conține nicio prevedere cu privire la acordarea obligației de întreținere pentru copiii majori, aflați în grupa de vârstă 18—26 de ani, situație în care instanțele de judecată stabilesc atât existența obligației respective, cât și cota procentuală a întreținerii, făcând trimitere la dispozițiile art. 86 și ale art. 94 din Codul familiei, ce se referă însă la descendenții minori. În opinia autorului excepției, prin această practică a instanțelor sunt încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 61 alin. (1) referitor la rolul Parlamentului și în art. 126 alin. (6) privind controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. Pe de altă parte, arată că în cauză este vorba de modalitatea de interpretare și aplicare a legii.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 86 și ale art. 94 din Codul familiei sunt în deplină concordanță cu dispozițiile din Legea fundamentală referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat și la rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării. Se arată că prevederile art. 86 alin. (1) din Codul familiei reglementează obligația de întreținere generală, ca o consecință a rudeniei, fără a distinge între copii minori sau majori, din căsătorie sau din afara acesteia, iar art. 94 din același Cod reprezintă regula generală a determinării cuantumului întreținerii. Pe de altă parte, consideră că excepția vizează modul de interpretare și aplicare a prevederilor legale criticate, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției îl constituie prevederile art. 86 și ale art. 94 din Codul familiei, care au următorul cuprins:

— Art. 86: „*Obligația de întreținere există între soț și soție, părinți și copii, cel care adoptă și adoptat, bunici și nepoți, străbunici și strănepoți, frați și surori, precum și între celelalte persoane anume prevăzute de lege.*

Are drept la întreținere numai acela care se află în nevoie, neavând puțința unui câștig din muncă, din cauza incapacității de a munci.

Descendentul, cât timp este minor, are dreptul la întreținere oricare ar fi pricina nevoii în care el se află.”;

— Art. 94: „*Întreținerea este datorată potrivit cu nevoia celui care o cere și cu mijloacele celui ce urmează a o plăti.*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 86 și art. 94 din Codul familiei, excepție invocată de Dragoș Gheorghiu în Dosarul nr. 1.780/300/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Instanța judecătorească va putea mări sau micșora obligația de întreținere sau hotărî încetarea ei, după cum se schimbă mijloacele celui care dă întreținerea sau nevoia celui ce o primește.

Când întreținerea este datorată de părinte sau de cel care adoptă, ea se stabilește până la o pătrime din câștigul său din muncă pentru un copil, o treime pentru doi copii și o jumătate pentru trei sau mai mulți copii.”

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 61 alin. (1) referitor la rolul Parlamentului și în art. 126 alin. (6) privind controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice.

De asemenea, se invocă încălcarea prevederilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății, precum și art. 14 din aceeași Convenție, privind interzicerea discriminării.

Examinând excepția, Curtea reține că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate ale prevederilor legale invocate, ci este nemulțumit de aplicarea concretă a legii de către instanțele de judecată, susținând că există un vid legislativ în cazul obligației de întreținere față de copilul major aflat în continuarea studiilor, ce este complinit de instanțele de judecată, acestea aplicând, prin analogie, prevederile art. 86 și art. 94 din Codul familiei, ce se referă la descendenții minori.

Față de aceste susțineri, Curtea constată că prerogativa interpretării înțelesului unei norme legale, în scopul aplicării acesteia la situația de fapt dedusă judecării, aparține exclusiv instanței de judecată. Modalitatea în care se interpretează în cazuri concrete aplicarea acestor prevederi legale și, cu atât mai mult, modificarea sau completarea acestora nu intră în sfera de atribuții a Curții Constituționale.

Ca atare, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia instanța de contencios constituțional „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, excepția urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 930

din 23 iunie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1)
coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002
privind regimul străinilor în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Liu Ali în Dosarul nr. 3.802/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă interpretul de limba chineză, desemnat în cauză spre a asigura traducerea, dl Ioan Budura.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în acord cu jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.802/2/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.**

Excepția a fost ridicată de Liu Ali într-o cauză de contencios administrativ privind soluționarea unei plângeri formulate împotriva deciziei de returnare de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate sunt lipsite de claritate și precizie, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul că autorul excepției nu a avut o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația sa. Astfel, din motive neimputabile lui, acesta a înregistrat doar o simplă întârziere în demararea procedurii pentru prelungirea dreptului de ședere, iar Oficiul Român pentru Imigrări l-a sancționat nu cu amendă contravențională, ci cu emiterea unei decizii de returnare de pe teritoriul României, pe motivul șederii devenite ilegale. Textele de lege criticate, în lipsa unor precizări „cu privire la situația în care depășirea perioadei aprobate constituie ședere ilegală de natură să justifice emiterea unei dispoziții de returnare”, deschid calea unor abuzuri din partea acestei autorități și încalcă principiul proporționalității. Prin aplicarea măsurii de returnare în astfel de condiții se aduc grave prejudicii

asupra proprietății cetățeanului străin, acesta realizând investiții importante și activități producătoare de beneficii în perioada șederii sale în România.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textele de lege criticate nu conțin norme care să pună în discuție dreptul de proprietate privată și sunt, totodată, accesibile, suficient de clare și precise încât destinatarul acestora să își poată adapta comportamentul condițiilor cerute de lege și să înțeleagă consecințele nerespectării ei.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România sunt constituționale. Criticile de neconstituționalitate privind încălcarea art. 44 alin. (2) din Constituție vizează situația de fapt dedusă judecării, astfel că acestea nu pot fi primite. Totodată, se arată că textele de lege criticate, prin conținutul lor normativ, sunt suficient de clare și precise încât destinatarul acestora să își poată adapta comportamentul condițiilor cerute de lege și să înțeleagă consecințele nerespectării ei, sens în care s-a pronunțat Curtea Constituțională prin deciziile nr. 25/2009 și nr. 27/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, având următorul conținut:

— Art. 11 alin. (1) — Dispoziții generale privind șederea străinilor: „*Străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere.*”;

— Art. 81 — Îndepărtarea străinilor de pe teritoriul României:
„(1) Împotriva străinilor care au intrat ilegal, a căror ședere pe teritoriul României a devenit ilegală, a căror viză sau drept de ședere a fost anulat sau revocat, a acelora cărora li s-a refuzat prelungirea dreptului de ședere temporară, a acelora cărora le-a încetat dreptul de ședere permanentă, precum și a foștilor solicitanți de azil Oficiul Român pentru Imigrări poate dispune măsura returnării de pe teritoriul României.”

Autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție, coroborat cu dispozițiile art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, texte referitoare la protecția proprietății.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) coroborat cu art. 81 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Liu Ali în Dosarul nr. 3.802/2/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
 prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 961

din 25 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, raportat la art. 194 alin. 1 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, raportat la art. 194 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Pop în Dosarul nr. 3.791/108/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că autorul excepției a depus la dosar concluzii scrise, prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
 Prin Încheierea din 2 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.791/108/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, raportat la art. 194 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Ioan Pop.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 39/2003 sunt neconstituționale, deoarece judecătorului îi lipsesc marjele minime și maxime între care să facă determinarea în concret a sancțiunii și este pus în imposibilitatea de a reține circumstanțele agravante. Practic, judecătorul nu poate individualiza pedeapsa în funcție de gradul de pericol social al faptei și de persoana făptuitorului, fiind obligat să aplice aceeași pedeapsă indiferent de modalitatea de comitere a infracțiunii și indiferent de pericolozitatea acestuia, încălcându-se astfel principiul legalității și al individualizării pedepsei, cât și dreptul la un proces echitabil.

În ceea ce privește art. 194 alin. 1 din Codul penal, nu sunt formulate critici distincte. Acest text face obiectul excepției prin raportare la art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 39/2003, deoarece, potrivit susținerilor autorului excepției, în cauză „s-a reținut că infracțiunea care intră în scopul grupului organizat este cea de șantaj în forma prevăzută și pedepsită de art. 194 alin. 1 din Codul penal”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția penală consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În opinia instanței, textele criticate nu fac decât să stabilească pedeapsa maximă pe care instanța o poate aplica pentru anumite fapte, astfel că, la individualizarea judiciară a pedepsei, instanța va ține seama de limitele de pedeapsă prevăzute de lege, conform prevederilor art. 72 din Codul penal.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale întrucât nu aduc atingere prevederilor din Legea fundamentală invocate. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 29 ianuarie 2003, raportat la art. 194 alin. 1 din Codul penal, având următorul cuprins:

— Art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 39/2003: „(1) Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Pedeapsa pentru faptele prevăzute la alin. (1) nu poate fi mai mare decât sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional organizat.”;

— Art. 194 alin. 1 din Codul penal: „Constrângerea unei persoane, prin violență sau amenințare, să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva, dacă fapta este comisă spre a dobândi în mod injust un folos, pentru sine sau pentru altul, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (12) privind legalitatea pedepsei și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, cu raportare la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind legalitatea incriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că s-a mai pronunțat, în jurisprudența sa asupra constituționalității art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, în raport de critici similare. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.190 din 13 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 9 ianuarie 2008, Decizia nr. 132 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 24 martie 2008, prin care Curtea a statuat că aceste dispoziții legale nu încalcă dreptul la un proces echitabil și nici principiul legalității incriminării. Cu acel prilej, Curtea a reținut că Parlamentul, prin art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003, a reglementat o specie de infracțiune subordonată unei categorii infracționale de gen anume determinate și pentru care a stabilit atât o limită minimă, cât și una maximă. În plus, alin. (2) al art. 7 stabilește și criteriile de individualizare a pedepsei în anumite situații, dar aceasta se face tot potrivit legii. Soluția pronunțată anterior de Curte, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește alin. (2) al art. 7 din Legea nr. 39/2003, criticat pentru aceleași motive.

În ceea ce privește prevederile art. 194 alin. 1 din Codul penal, se constată că autorul excepției nu motivează pretinsa neconstituționalitate invocată. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate și, ca atare, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește invocarea unor motive de neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu art. 146 din Constituție. Eventualele probleme de interpretare a dispozițiilor art. 194 alin. 1 din Codul penal, prin raportare la cele ale art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 39/2003 nu pot fi convertite în critici de neconstituționalitate, deoarece Curtea Constituțională nu este competentă a pronunța decizii de interpretare și aplicare a legii, acesta fiind, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, atributul exclusiv al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (2) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de Ioan Pop în Dosarul nr. 3.791/108/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a art. 194 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 985

din 30 iunie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, excepție ridicată de Emil Cristescu în Dosarul nr. 6.577/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ, cauză ce face obiectul Dosarului nr. 714D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat Iulian Anton, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind partea Consiliul Local al Municipiului Timișoara, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 861D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor în Dosarul nr. 6.740/30/2008 al aceleiași instanțe de judecată.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, același apărător ales, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a acestor cauze, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul autorului excepțiilor și cel al Ministerului Public sunt de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 861D/2009 la Dosarul nr. 714D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului avocat Iulian Anton pentru susținerea excepției de neconstituționalitate. În esență, acesta arată că dispozițiile art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale opresc repartizarea mandatului de consilier local candidatului independent care, în urma numărării voturilor, a obținut coeficientul electoral prevăzut de lege, dar nu și pragul electoral de 5% pentru a i se acorda acel mandat, fiind posibil chiar să fie repartizat unui alt candidat aparținând unei formațiuni politice, deși acesta întrunește, individual, un număr mai mic de voturi. Apreciază că există analogii între specificul alegerilor locale și cel al votului uninominal, astfel că mandatul alesului local ar trebui atribuit, în condițiile mai sus precizate, candidatului independent, și nu unui partid politic. De asemenea, consideră că textul legal criticat operează o discriminare în cadrul aceleiași categorii de participanți la alegeri, deoarece candidații independenți la alegerile europarlamentare nu trebuie să îndeplinească și condiția pragului electoral, ci doar pe cea a coeficientului electoral. În concluzie, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, deoarece dispozițiile art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 nu încalcă principiul egalității și nici dreptul de a fi ales, acestea exprimând opțiunea legiuitorului în materie electorală, referitoare la întinderea coeficientului electoral sau modalitatea de repartizare a mandatelor de consilier local.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.577/30/2008, și Încheierea din 24 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.740/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Emil Cristescu în cauze având ca obiect anularea unui act administrativ, respectiv soluționarea unei ordonanțe președințiale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, prin faptul că impun și candidaților independenți întrunirea pragului electoral pentru repartizarea mandatelor de consilier, încalcă principiile nediscriminării și al egalității în drepturi. Arătând mai întâi că, potrivit art. 96 alin. (3) lit. a) din aceeași lege, este declarat ales candidatul independent care a obținut un număr de voturi cel puțin egal cu coeficientul electoral, autorul excepției prezintă aspectele specifice situației sale, în calitate de candidat independent la alegerile locale din 1 iunie 2008, în urma cărora a obținut un număr de voturi cel puțin egal cu coeficientul electoral. Cu toate acestea, a fost „declarat neales” și nu i-a fost repartizat mandatul de consilier local pentru care a candidat, lucru confirmat prin hotărâri ale biroului electoral de circumscripție al municipiului Timișoara și ale biroului electoral de circumscripție județeană, întemeiate pe prevederile art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004, referitoare la întrunirea pragului electoral. În opinia autorului excepției, textul legal criticat instituie o discriminare între candidatul independent care a obținut un număr de voturi cel puțin egal cu coeficientul electoral, dar care nu întrunește pragul electoral, și candidatul — persoană fizică — aflat pe lista unui partid politic, care, dimpotrivă, nu întrunește un număr de voturi cel puțin egal cu coeficientul electoral, dar care este declarat ales și i se atribuie mandatul de consilier pentru simplul fapt că se află pe lista partidului care a întrunit pragul electoral. Sunt încălcate, astfel, principiile reprezentativității și al legitimității, specifice unui sistem electiv european. Mai mult, discriminarea relevantă trebuie raportată și la situația mandatului de europarlamentar, care este atribuit unui candidat independent în urma obținerii unui număr de voturi cel puțin egal cu coeficientul electoral național, condiția întrunirii pragului electoral fiind stabilită, în acest caz, doar pentru partide politice, nu și pentru candidații independenți, așa cum prevede textul legal criticat.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 714D/2009, arată că prin stabilirea pragului electoral în conformitate cu prevederile art. 96 alin. (1) și (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale se poate ajunge la situația în care un candidat independent care nu întrunește pragul electoral să nu obțină un mandat de consilier, deși a obținut un număr de voturi mai mare decât un candidat înscris pe lista unui partid politic, căruia i se atribuie mandatul. Se creează, astfel, „o situație nefavorabilă candidatului independent, situație interzisă de art. 16 alin. (1) din Constituție”.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ (un alt complet de judecată), exprimându-și opinia în Dosarul nr. 861D/2009, apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Legiuitorul a impus condiții

egale între candidații independenți și partidele politice participante la alegeri, sub aspectul întrunirii pragului electoral de 5% din numărul voturilor valabil exprimate într-o circumscripție, și nu între aceștia și membrii partidelor politice, deoarece în acest caz este vorba de situații diferite care justifică reglementări diferite.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Textul de lege criticat nu aduce atingere principiului egalității în drepturi consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, acesta aplicându-se tuturor celor vizați de ipoteza normei juridice, fără privilegii și fără discriminări. Totodată, nu se poate vorbi nici de încălcarea dreptului de a fi ales, prevăzut de art. 37 din Legea fundamentală, câtă vreme o persoană îndeplinește criteriile de eligibilitate, fiindu-i acceptată candidatura și participând astfel la alegeri. Pragul electoral stabilit de Legea nr. 67/2004 „se motivează, în principiu, pe ideea că, pentru o bună guvernare la nivelul administrației publice locale, trebuie să aibă acces partidele politice care se bucură de o anumită credibilitate în masa electoratului sau pe ideea seriozității candidaturilor, precum și pe alte cauze ce țin de contextul socio-politic concret”. Mai mult, Guvernul apreciază că în cauză nu se pune problema neconstituționalității dispozițiilor legale criticate, ci este vorba de o problemă strict de interpretare și aplicare a acestora, în raport cu situația de fapt ce urmează a fi reținută de către instanța de judecată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004, republicată, sunt constituționale. Pe de o parte, acestea reprezintă o opțiune a legiuitorului care apreciază asupra modalității de repartizare a mandatelor de consilier și asupra întinderii pragului electoral necesar pentru candidații independenți, iar pe de altă parte se aplică în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei legale. Se mai arată că „instituirea unui prag electoral pentru candidații independenți pentru a participa la repartizarea mandatelor de consilier alături de partide politice, alianțe politice și alianțe electorale asigură o evitare a fragmentării repartizării mandatelor de consilieri și o reprezentare adecvată a opțiunilor majoritare”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 17 mai 2007, cu următorul conținut: „(2) *Repartizarea mandatelor se face avându-se în vedere numai partidele politice, alianțele politice, alianțele electorale și candidații independenți care au întrunit pragul electoral prevăzut la alin. (1).*”

Prevederile alin. (1), la care textul criticat face trimitere, are următoarea redactare: „(1) Pentru repartizarea mandatelor de consilier, biroul electoral de circumscripție stabilește pragul electoral al circumscripției, reprezentând 5% din numărul total al voturilor valabil exprimate în circumscripția respectivă. În cazul alianțelor politice sau alianțelor electorale, la pragul de 5% se adaugă pentru al doilea membru al alianței 2%. Pentru alianțele cu cel puțin 3 membri, pragul electoral este de 8%.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate textul de lege menționat contravine dispozițiilor art. 4 alin. (2), art. 16 alin. (1) și ale art. 20 din Constituție, coroborat cu art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, texte ce consacră principiile nediscriminării și al egalității în drepturi. Sunt invocate, de asemenea, dispozițiile art. 37 din Legea fundamentală, privind dreptul de a fi ales.

Analizând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată că aceasta urmează să fie respinsă ca neîntemeiată, pentru cele ce se vor arăta în continuare.

În esență, autorul excepției susține încălcarea dreptului de a fi ales, generată de modalitatea discriminatorie prevăzută de lege pentru repartizarea mandatelor între participanții la alegerile locale. Astfel, apreciază ca discriminatoriu faptul că un mandat de consilier local, care ar trebui repartizat candidatului independent doar pe baza coeficientului electoral obținut, revine, în realitate, unui alt candidat aflat pe lista unui partid politic care a întrunit pragul electoral, dar care, individual, a obținut un număr mai mic de voturi decât acel candidat independent. În opinia sa, condiția întrunirii pragului electoral de către candidații independenți la alegerile locale ar trebui să lipsească, așa cum aceasta lipsește la repartizarea mandatelor de europarlamentar, unde singurul criteriu pentru această categorie de participanți la alegeri este atingerea coeficientului electoral.

Prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1/1994 privind liberul acces la justiție al persoanelor în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, instanța de contencios constituțional a statuat că „principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite”. Așa fiind, nu se poate pretinde ca tratamentul juridic aplicabil unui candidat independent la alegerile locale să

fie același cu cel al unui alt candidat, dar care aparține unei formațiuni politice, dat fiind faptul că aceștia se află în situații cu totul diferite sub aspectul statutului fiecăruia dintre ei: independent, respectiv reprezentant al unui partid politic.

În ceea ce privește susținerile autorului excepției bazate pe analiza comparativă dintre reglementările Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale și cele ale Legii nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European, Curtea constată că nici acestea nu pot fi primite, deoarece o veritabilă critică de neconstituționalitate nu se poate fundamenta pe compararea unor dispoziții sau acte normative, ci doar pe relația de contrarierate dintre acestea și texte sau principii fundamentale ale Constituției. Totodată, sistemul electoral este reglementat, potrivit art. 73 alin. (3) lit. a) din Legea fundamentală, prin lege organică, astfel încât legiuitorul este liber să aprecieze și să stabilească modalitățile concrete de exercitare a drepturilor electorale în cadrul alegerilor locale, parlamentare, prezidențiale sau europarlamentare, în funcție de opțiunile sale în această materie și, desigur, în limitele cadrului constituțional.

În acest sens, legiuitorul a stabilit, potrivit dispozițiilor art. 96 din Legea nr. 67/2004, două condiții pentru ca unui candidat la alegerile locale să-i fie repartizat un mandat de consilier local. Mai întâi, acesta, indiferent că este vorba de candidat independent sau formațiune politică, trebuie să atingă, prin numărul de voturi obținut, pragul electoral de 5% din numărul total al voturilor valabil exprimate în acea circumscripție (cu stabilirea unei suplimentări procentuale în cazul alianțelor politice sau alianțelor electorale cu cel puțin 2, respectiv 3 membri); în lipsa îndeplinirii acestei condiții, candidatul nu participă la repartizarea mandatelor. A doua condiție este specifică etapei de repartizare a mandatelor de consilier și o reprezintă îndeplinirea coeficientului electoral de către aceiași candidați care au atins mai întâi pragul electoral. Numărul total al voturilor valabil exprimate pentru această categorie de candidați se împarte la numărul mandatelor de consilier ce revin acelei circumscripții, astfel fiind determinat coeficientul electoral, adică numărul de voturi valabil exprimate necesar unui candidat — independent sau listă cu membrii unui partid politic — pentru a obține un mandat de consilier local. Or, aceste criterii — obiective, succesive, eliminatorii și cumulative — nu sunt de natură să încalce, așa cum s-a arătat, principiile egalității și al nediscriminării și nici dreptul de a fi ales.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 96 alin. (2) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, excepție ridicată de Emil Cristescu în Dosarele nr. 6.577/30/2008 și nr. 6.740/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI ȘI LIBERTĂȚILOR CETĂȚENEȘTI

ORDIN

pentru completarea Normelor cu privire la tarifele de onorarii ale notarilor publici, aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 943/C/2005

Având în vedere Adresa nr. 2.182 din 6 iulie 2009 a Uniunii Naționale a Notarilor Publici privind completarea Normelor cu privire la tarifele de onorarii ale notarilor publici, aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 943/C/2005, cu modificările și completările ulterioare,

văzând Hotărârea nr. 242 din 22 iunie 2009 a Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici, prin care se propune Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești modificarea și completarea Normelor cu privire la tarifele de onorarii ale notarilor publici,

în conformitate cu dispozițiile art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești,

ministrul justiției și libertăților cetățenești emite următorul ordin:

Art. I. — Normele cu privire la tarifele de onorarii ale notarilor publici, aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 943/C/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 19 aprilie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

1. După articolul 25 se introduce un nou articol, articolul 25¹, cu următorul cuprins:

„Art. 25¹. — Se reduc cu 30% onorariile pentru autentificarea contractelor de vânzare-cumpărare și a contractelor de ipotecă în care figurează ca părți persoane fizice care achiziționează o locuință prin programul guvernamental aprobat prin Ordonanța

de urgență a Guvernului nr. 60/2009 privind unele măsuri în vederea implementării programului «Prima casă».”

2. În anexa nr. 5 la norme, la litera B, după punctul 6 se introduce un nou punct, punctul 6¹, cu următorul cuprins:

„6¹. Se reduc cu 30% onorariile pentru autentificarea contractelor de vânzare-cumpărare și a contractelor de ipotecă în care figurează ca părți persoane fizice care achiziționează o locuință prin programul guvernamental aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2009 privind unele măsuri în vederea implementării programului «Prima casă».”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul justiției și libertăților cetățenești,
Gabriel Tănăsescu,
secretar de stat

București, 16 iulie 2009.
Nr. 1.982/C.

MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE

ORDIN

pentru modificarea Statutului CEC BANK — S.A., aprobat prin Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 425/2008

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/2005 privind instituirea unor măsuri de reorganizare a Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A. în vederea privatizării, aprobată prin Legea nr. 285/2005, cu modificările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — La articolul 7 punctul 7.1 din Statutul CEC BANK — S.A., aprobat prin Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 425/2008, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 4 martie 2008, cu modificările ulterioare, teza I se modifică și va avea următorul cuprins:

„7.1. Capitalul social al Băncii, subscris și vărsat integral, este de 949.285.000 lei, împărțit în 9.492.850 de acțiuni nominative, cu o valoare nominală de 100 lei/acțiune.”

Art. II. — Cheltuielile de publicare a acestui ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I, se suportă de CEC BANK — S.A.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Pogea

București, 16 iulie 2009.
Nr. 2.322.

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

ORDIN

pentru punerea în aplicare a Normelor privind Fondul de garantare

În temeiul prevederilor art. 4 alin. (26) și (27) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare,
potrivit Hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din data de 21 iulie 2009, prin care s-au adoptat Normele privind Fondul de garantare,

președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se pun în aplicare Normele privind Fondul de garantare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Normele prevăzute la alin. (1) intră în vigoare la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Normele privind Fondul de garantare, aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.115/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 546 din 28 iunie 2005, precum și Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 9/2007 pentru modificarea și completarea Normelor privind Fondul de garantare, aprobate prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.115/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 7 august 2007.

Art. 3. — Departamentul Fond de garantare din cadrul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor va asigura ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 21 iulie 2009.
Nr. 10.

ANEXĂ

NORME privind Fondul de garantare

CAPITOLUL I

Constituirea, destinația și reprezentarea Fondului de garantare

Art. 1. — Prezentele norme reglementează procedurile de constituire, de administrare și de utilizare a Fondului de garantare prevăzut la art. 60 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, precum și procedurile specifice de plată a sumelor convenite creditorilor de asigurări, conform dispozițiilor Legii nr. 503/2004 privind redresarea financiară și falimentul societăților de asigurare.

Art. 2. — Fondul de garantare, denumit în continuare *Fond*, se constituie din următoarele surse financiare:

a) sume plătite de asigurători cu titlu de contribuții la constituirea Fondului, datorate distinct pentru cele două categorii de asigurări, asigurări generale și, respectiv, asigurări de viață, conform art. 60 alin. 2 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare;

b) sume plătite de asigurători cu titlu de dobânzi și penalități de întârziere pentru neachitarea la termen a contribuției legale, conform art. 62 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare;

c) sume rezultate din fructificarea disponibilităților Fondului, conform art. 60 alin. 3 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare;

d) sume provenite din alte surse, potrivit legii;

e) contribuțiile datorate se stabilesc la nivel leu fără subdiviziuni, prin rotunjire la un leu pentru fracțiunile de peste 50 de bani inclusiv și prin neglijarea fracțiunilor de până la 49 de bani inclusiv.

Art. 3. — (1) Calculul sumelor datorate cu titlu de contribuție la constituirea Fondului se efectuează de către asigurători, separat pentru asigurările generale și, respectiv, pentru asigurările de viață, pe baza evidențelor contabile lunare ale acestora, după cum urmează: la suma totală a primelor brute încasate din activitatea de asigurare directă și din coasigurare se aplică o cotă procentuală, stabilită conform art. 60 alin. 2 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare, obținându-se suma datorată Fondului.

(2) Primele brute de asigurare încasate se determină astfel: la rulajul creditor al contului 401 „Decontări privind primele de asigurare” se adaugă rulajul creditor al contului 405 „Decontări privind operațiunile de coasigurare”, diminuate cu rulajul debitor al contului 402 „Prime anulate și de restituit”. Asigurătorii care au evidențiat în contabilitate sumele încasate în creditul contului 474 „Venituri înregistrate în avans”, iar la intrarea în vigoare a contractului de asigurare au debitat direct contul 474 „Venituri înregistrate în avans” prin contul 701 „Venituri din prime brute subscrise privind asigurările de viață directe” și/sau prin contul 702 „Venituri din prime brute subscrise privind asigurările generale directe” vor adăuga la baza de calcul a contribuției datorate Fondului și rulajul debitor al contului 474, aferent acestor sume.

(3) În contabilitatea asigurătorilor, constituirea Fondului se reflectă în debitul contului 643 „Cheltuieli cu alte impozite, taxe și vărsăminte asimilate”, respectiv 6431 „Cheltuieli cu alte impozite, taxe și vărsăminte asimilate privind asigurările de viață” și 6432 „Cheltuieli cu alte impozite, taxe și vărsăminte asimilate privind asigurările generale”, prin creditul contului 443 „Fonduri speciale privind activitatea de asigurări”, respectiv 4431 „Fonduri speciale privind activitatea de asigurări de viață”

și 4432 „Fonduri speciale privind activitatea de asigurări generale”.

(4) Cota procentuală prevăzută la alin. (1) se stabilește prin hotărâre a Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, la propunerea departamentului specializat din cadrul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, distinct pentru categoria de asigurări generale și, respectiv, pentru categoria de asigurări de viață. Cota procentuală se aprobă prin ordin al președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, în conformitate cu prevederile art. 9 din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — (1) Contribuția datorată de asigurători pentru constituirea Fondului se virează lunar, în moneda națională — leu, până în ultima zi lucrătoare a lunii următoare celei pentru care se face raportarea, în contul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor.

(2) Pentru neachitarea la termen a contribuțiilor datorate Fondului, asigurătorii sunt obligați să plătească dobânzi și/sau penalități de întârziere, conform art. 62 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare. Dobânzile și penalitățile de întârziere se evidențiază separat pe ordinul de plată prin care se achită contribuția și se virează în contul Fondului prevăzut la alin. (1).

Art. 5. — (1) Asigurătorii sunt obligați să întocmească și să transmită lunar Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, până în ultima zi lucrătoare a lunii curente pentru luna expirată, raportările privind modul de constituire și de virare a contribuției datorate Fondului, distinct pentru categoria de asigurări generale și, respectiv, pentru asigurări de viață, potrivit art. 20 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, conform anexei nr. 1A la prezentele norme.

(2) În cazul transmiterii unei situații rectificative, aceasta se va face în forma prevăzută în anexa nr. 1B la prezentele norme. Este admisă o singură situație rectificativă aferentă contribuției pentru o lună de raportare. Prevederile art. 4 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(3) Datele și/sau informațiile conținute în raportările lunare se stabilesc potrivit prevederilor art. 3. Odată cu transmiterea raportărilor, asigurătorii anexează în mod obligatoriu și o declarație pe propria răspundere, dată sub semnătura reprezentantului legal al acestora, sub sancțiunile prevăzute de Codul penal pentru infracțiunile de înșelăciune și/sau de fals în declarații, prin care se atestă că datele și/sau informațiile transmise sunt reale, corecte și complete.

Art. 6. — Asigurătorii pot efectua operațiuni de regularizare și/sau de compensare a sumelor virate la Fond, pe baza documentelor justificative, cu aprobarea prealabilă a Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor.

Art. 7. — (1) Fondul are ca destinație plata indemnizațiilor/despăgubirilor rezultate din contractele de asigurare facultative și obligatorii încheiate, în condițiile legii, cu societatea de asigurare față de care s-a constatat starea de insolvență, în limita disponibilităților existente în conturile Fondului la momentul plății.

(2) În cazul contractelor de asigurare, altele decât cele de asigurare de viață, plata indemnizațiilor/despăgubirilor de la Fond se poate face numai în condițiile producerii riscurilor asigurate cuprinse în contractele de asigurare respective.

Art. 8. — Reprezentarea Fondului în fața autorităților publice, a instanțelor judecătorești, a organelor judiciare și/sau a oricăror altor persoane fizice și/sau juridice, după caz, se face de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, prin departamentul specializat constituit în cadrul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, prevăzut la art. 9 alin. (1).

CAPITOLUL II

Administrarea și structura bugetului de venituri și cheltuieli al Fondului

Art. 9. — (1) Administrarea, gestionarea și utilizarea Fondului se efectuează de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, în calitate de administrator al Fondului, printr-un departament specializat constituit în cadrul acesteia. Structura și regulamentul de organizare și funcționare ale departamentului specializat și limitele de salarizare a personalului angajat din cadrul acestuia sunt aprobate prin hotărâre a Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor și fac parte din Regulamentul de organizare și funcționare al Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, precum și din regulamentul de salarizare al acesteia. Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor poate desemna unul sau mai mulți dintre membrii săi, în vederea coordonării activității departamentului și a exercitării unor atribuții specifice privind administrarea, gestionarea și utilizarea Fondului. În limitele cheltuielilor de personal prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli al Fondului, precum și în limita structurii de personal aprobate de Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, coordonatorul desemnat organizează recrutarea, angajarea, promovarea, perfecționarea profesională, salarizarea și evidența personalului necesar, luând orice măsură administrativă legală pentru buna funcționare a departamentului.

(2) Departamentul specializat prevăzut la alin. (1) are ca principale atribuții verificarea dosarelor de daună și a creanțelor de asigurări înregistrate în evidențele administratorului Fondului, precum și plata de la Fond, în condițiile legii, a creanțelor de asigurări aprobate de comisia specială prevăzută la art. 23 alin. (2) din Legea nr. 503/2004, conform listelor creditorilor de asigurări îndreptățiți la primirea sumelor cuvenite din disponibilitățile Fondului.

(3) Departamentul specializat prevăzut la alin. (1) își desfășoară activitatea la sediul reprezentanței din București a Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor. Reprezentanța se înființează în municipiul București, în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, ca sediu secundar al Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, fără personalitate juridică.

Art. 10. — Bugetul de venituri și cheltuieli al Fondului cuprinde:

a) la partea de venituri: veniturile pe sursele de finanțare, conform art. 2;

b) la partea de cheltuieli:
— cheltuielile privind plata indemnizațiilor/despăgubirilor cuvenite creditorilor de asigurări de viață;
— cheltuielile privind plata indemnizațiilor/despăgubirilor cuvenite creditorilor de asigurări generale;

— cheltuielile de constituire, administrare și utilizare a disponibilităților Fondului, pe structura clasificăției bugetare. În cadrul cheltuielilor de constituire, administrare și utilizare a Fondului se includ, în condițiile legii, cheltuielile ocazionate de achiziționarea/dobândirea/utilizarea unor sedii de lucru ale acestuia, a unor bunuri, a unor spații de depozitare a arhivelor preluate de administratorul Fondului de la societatea de asigurare debitoare ori, după caz, de la lichidatorii judiciari. Categoriile de cheltuieli privind constituirea, administrarea și utilizarea Fondului se suportă din fiecare buget de venituri și cheltuieli al acestui fond, constituit pentru asigurări generale și, respectiv, pentru asigurări de viață.

Art. 11. — (1) Bugetul de venituri și cheltuieli al Fondului pentru asigurări generale și bugetul de venituri și cheltuieli al Fondului pentru asigurări de viață se elaborează de Departamentul Fond de garantare și se aprobă de Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor.

(2) Organizarea și conducerea evidenței contabile a Fondului se fac potrivit dispozițiilor Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, și ale celorlalte reglementări legale în materie, precum și în conformitate cu dispozițiile cuprinse în prezentele norme.

(3) Disponibilitățile Fondului se fructifică potrivit art. 60 alin. 3 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare.

(4) La finele anului financiar, excedentul bugetului de venituri și cheltuieli al Fondului se reportează în anul următor, cu aceeași destinație.

CAPITOLUL III

Procedura și condițiile de efectuare a plăților din disponibilitățile Fondului. Modalități de recuperare a sumelor plătite de la Fond

Art. 12. — După data rămânerii irevocabile a hotărârii de deschidere a procedurii de faliment, pronunțată împotriva unei societăți de asigurare aflate în stare de insolvență, administratorul Fondului, prin departamentul specializat prevăzut la art. 9 alin. (1), este în drept să efectueze plăți din disponibilitățile acestui fond, în vederea achitării sumelor cuvenite creditorilor de asigurări, în condițiile prevederilor Legii nr. 503/2004 și ale prezentelor norme.

Art. 13. — (1) În vederea efectuării plății sumelor cuvenite creditorilor de asigurări, departamentul specializat din cadrul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor procedează la verificarea dosarelor de daună și a creanțelor de asigurări înregistrate în evidențele administratorului Fondului, ținând seama de normele aplicabile în materie și de condițiile de asigurare specifice categoriilor de asigurări pentru care urmează să se plătească despăgubiri, și întocmește listele potențialilor creditori de asigurări îndreptățiți la plata sumelor cuvenite de la Fond.

(2) Listele potențialilor creditori se înaintează comisiei speciale prevăzute la art. 23 alin. (2) din Legea nr. 503/2004, pe măsura verificării dosarelor de daună și a creanțelor de asigurări, împreună cu o notă privind propunerea de aprobare, întocmită și semnată de către conducătorul Direcției instrumentare dosare despăgubiri din cadrul departamentului specializat. În vederea aprobării listelor, comisia specială poate verifica, prin sondaj, dosarele de daună și creanțele de asigurări cuprinse în acestea și, în toate cazurile în care consideră că este necesar, poate dispune reverificarea respectivelor dosare și/sau creanțe de asigurări.

(3) Pe măsura aprobării listelor prevăzute la alin. (2), comisia specială ia măsuri pentru publicarea acestora, cuprinzând potențialii creditori de asigurări ale căror creanțe au fost stabilite în urma verificării dosarelor de daună și care pot fi valorificate prin achitarea sumelor din disponibilitățile Fondului.

Art. 14. — (1) Indemnizațiile/Despăgubirile se plătesc creditorilor de asigurări, persoane fizice și/sau juridice, potrivit condițiilor prevăzute în contractele de asigurare încheiate cu societatea de asigurare față de care s-a stabilit starea de insolvență, în conformitate cu prevederile prezentelor norme.

(2) Creditorii de asigurări prevăzuți la alin. (1) sunt, după caz:
a) *persoana asigurată* (asiguratul) — persoana fizică sau juridică aflată în raporturi juridice cu societatea de asigurare debitoare prin încheierea contractului de asigurare, având calitatea (și) de parte contractantă;

b) *beneficiarul asigurării* — terța persoană căreia, în baza legii sau a contractului de asigurare, societatea de asigurare debitoare urmează să îi achite sumele cuvenite ca urmare a realizării evenimentului prevăzut în contract (caz asigurat);

c) *terța persoană păgubită* (în cazul asigurării de răspundere civilă) — persoana fizică sau juridică prejudiciată prin atingerea adusă bunurilor ori sănătății sale și față de care persoana asigurată este obligată, potrivit legii, la repararea prejudiciului

în condițiile stabilirii răspunderii civile delictuale a acesteia. Prin *terță persoană păgubită* se înțelege, de asemenea, orice persoană fizică sau juridică prejudiciată prin nerespectarea condițiilor de asigurare ale contractelor, a cărei calitate de creditor de asigurări a fost stabilită în temeiul subrogației acesteia în drepturile creditorului prin plata creanței de asigurări ori, după caz, în temeiul unei hotărâri judecătorești irevocabile. În această noțiune se încadrează, după caz, și asigurătorii care fac dovada efectuării plății despăgubirilor în baza unui contract de asigurare facultativ, subrogându-se astfel în drepturile terțelor persoane păgubite conform art. 22 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare, precum și Biroul Asigurătorilor de Autovehicule din România care a efectuat plăți din fondul de compensare (Fondul comun Carte Verde) cu titlu de despăgubiri pentru pagube produse de asigurații de răspundere civilă Carte Verde ai asiguraților societății de asigurare debitoare aflate în stare de insolvență, în îndeplinirea obligațiilor asumate în acest sens prin statut și prin Convenția-tip interbirouri.

(3) În sensul prezentelor norme, sunt asimilate terțelor persoane păgubite prevăzute la alin. (2) lit. c) și unitățile de servicii specializate în activitatea de reparație a autovehiculelor de producție internă și/sau de producție externă, agreeate de societatea de asigurare debitoare prin convenții încheiate în acest sens, atât pentru asigurarea obligatorie de răspundere civilă, cât și pentru asigurarea facultativă auto CASCO, sau cele care fac dovada primirii unei confirmări de plată din partea asigurătorului cu privire la plata sumelor datorate persoanelor păgubite prin accidente auto.

Art. 15. — (1) Creditorii de asigurări prevăzuți la art. 14 alin. (2) își pot valorifica creanțele de asigurări din disponibilitățile Fondului, în conformitate cu prevederile prezentelor norme.

(2) În vederea valorificării creanțelor prin încasarea indemnizațiilor/despăgubirilor pretinse, creditorul de asigurări formulează o cerere-tip de plată, prevăzută în anexa nr. 2 la prezentele norme. Cererea se adresează administratorului Fondului și se depune la sediul departamentului specializat prevăzut la art. 9 alin. (1). La cerere se anexează în mod obligatoriu, în original, actele/înscrisurile doveditoare ale sumelor pretinse cu titlu de creanțe de asigurări. Numai în cazul inexistenței ori imposibilității de prezentare a acestor dovezi ale creanțelor creditorul de asigurări poate să prezinte copii ale acestora, certificate pentru conformitate cu originalul și semnate pe propria răspundere, precizând în cuprinsul cererii motivul inexistenței/imposibilității de depunere în original a dovezilor. De asemenea, creditorul de asigurări anexează la cerere o declarație dată pe propria răspundere a acestuia, sub sancțiunile prevăzute de Codul penal român pentru infracțiunile de fals în declarații și înșelăciune, în cuprinsul căreia va preciza faptul că suma pretinsă de la Fond nu a fost încasată în cadrul procedurii de faliment și/sau în urma exercitării altor acțiuni de recuperare a sumelor cuvenite, îndreptate împotriva societății de asigurare debitoare față de care s-a stabilit starea de insolvență.

(3) Cererea prevăzută la alin. (2) se transmite la sediul departamentului specializat în termen de cel mult 60 de zile de la publicarea listelor creditorilor de asigurări conform art. 13 alin. (3). Pe măsura înregistrării și analizării cererilor de plată ale creditorilor de asigurări, departamentul specializat întocmește listele creditorilor de asigurări ale căror creanțe certe, lichide și exigibile urmează a fi valorificate din disponibilitățile Fondului, dosarele de daună fiind verificate de către direcțiile/serviciile de specialitate ale departamentului și semnate de către conducătorul Direcției instrumentare dosare despăgubiri și, respectiv, al Direcției financiar-contabilitate, plăți-despăgubiri, tehnologia informației, cu mențiunea „bun de plată”. Listele se

Înaintează comisiei speciale, cu propunerea de aprobare la plată de la Fond a sumelor pretinse de creditorii de asigurări. După aprobarea acestor liste conform art. 13, comisia specială ia măsuri pentru publicarea acestora și dispune efectuarea plății indemnizațiilor/despăgubirilor către creditorii de asigurări, conform art. 23 alin. (3) din Legea nr. 503/2004.

(4) Plata sumelor convenite creditorilor de asigurări din disponibilitățile Fondului se face de către administratorul Fondului, prin departamentul specializat, integral, în baza listelor aprobate și publicate potrivit alin. (3) și a documentațiilor aferente, întocmite în acest sens de către departament. Plata creanțelor de asigurări se face în cadrul termenului general de prescripție prevăzut de lege și în limita resurselor disponibile ale Fondului existente la data efectuării plății. Plata se face în moneda națională-leu, iar în cazul creanțelor în valută plata se face în echivalentul în lei al sumei, calculat prin utilizarea cursului de referință față de valutele respective stabilit de Banca Națională a României la data efectuării plății.

(5) Indemnizațiile/Despăgubirile convenite creditorilor de asigurări se pot plăti de la Fond prin intermediul trezoreriilor, al sucursalelor CEC BANK — S.A., prin poștă și/sau prin orice alte instituții de credit (bănci) autorizate de Banca Națională a României. În vederea efectuării plății sumelor convenite creditorilor de asigurări, administratorul Fondului poate, prin departamentul specializat, să încheie convenții/contracte de prestări de servicii cu oricare dintre aceste entități.

(6) Dacă disponibilitățile Fondului nu sunt suficiente pentru acoperirea cuantumului sumelor convenite creditorilor de asigurări, creanțele acestora vor putea fi onorate pe măsura alimentării Fondului cu resursele financiare prevăzute de lege, într-o perioadă de cel mult 3 ani de la data publicării listelor prevăzute la alin. (3). Comisia de Supraveghere a Asigurărilor poate majora oricând cuantumul cotei procentuale prevăzute la art. 60 alin. 2 din Legea nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare, potrivit art. 3 alin. (4) din prezentele norme.

Art. 16. — (1) Conform prevederilor art. 48 alin. (2) din Legea nr. 503/2004, creditorii de asigurări care au încasat indemnizațiile/despăgubirile convenite de la Fond nu au dreptul să solicite valorificarea creanțelor de asigurări în cadrul procedurii falimentului societății de asigurare debitoare.

(2) Toate sumele plătite din disponibilitățile Fondului se înregistrează de către administratorul Fondului, prin departamentul specializat, cu titlu de creanțe de asigurări, la dosarul de faliment înregistrat pe rolul instanței judecătorești competente, împreună cu dovada plății acestora. Recuperarea creanțelor Fondului se face prin valorificarea bunurilor și/sau a drepturilor și veniturilor societății de asigurare debitoare, în condițiile Legii nr. 503/2004 și ale Legii nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare. Creanțele Fondului reprezintă creanțe de asigurări conform art. 3 lit. i) și art. 49 alin. (2) din Legea nr. 503/2004 și se achită cu prioritate absolută față de orice alte creanțe, imediat după achitarea sumelor prevăzute la art. 123 pct. 1 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Administratorul Fondului, prin departamentul specializat, este îndreptățit să înregistreze la masa credală, în tot cursul procedurii de faliment, în vederea recuperării lor din valorificarea bunurilor și/sau din veniturile societății de asigurare debitoare, orice sume achitate creditorilor de asigurări, precum și orice dobânzi și/sau cheltuieli plătite din disponibilitățile Fondului cu titlu de creanțe de asigurări, conform art. 27 din Legea nr. 503/2004.

(4) Administratorul Fondului, prin departamentul specializat, poate proceda la compensarea creanțelor sale cu cele ale societății de asigurare debitoare, conform art. 75 alin. (1) din Legea nr. 503/2004, cu avizul Comisiei de Supraveghere a

Asigurărilor și cu aprobarea tribunalului, conform prevederilor art. 38 alin. (1) lit. f) din aceeași lege. Administratorul Fondului poate adjuceca în contul creanței sale constituite din sumele prevăzute la alin. (3), în calitate de creditor privilegiat, bunurile/activele societății de asigurare debitoare, în condițiile prevăzute la art. 512 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

(5) Administratorul Fondului, prin departamentul specializat, este îndreptățit să solicite autorităților competente stabilirea răspunderii civile sau penale față de persoanele care au încasat sume necuvenite de la Fond, precum și să recupereze aceste sume, fiind abilitat să exercite acțiunile și/sau modalitățile prevăzute de lege în acest sens.

Art. 17. — (1) În termen de cel mult 60 de zile de la publicarea listelor creditorilor de asigurări potrivit art. 15 alin. (3), orice persoană interesată care nu se regăsește în cuprinsul acestora și/sau care pretinde vreun drept de creanță de asigurări împotriva societății de asigurare față de care s-a stabilit starea de insolvență poate formula o cerere de plată, în condițiile prevăzute la art. 24 alin. (1)—(4) din Legea nr. 503/2004.

(2) După primirea și analizarea fiecărei cereri, departamentul specializat întocmește listele creditorilor de asigurări acceptați la plata sumelor de la Fond și le înaintează comisiei speciale, cu propunerea de aprobare, în vederea publicării acestora și a efectuării plății sumelor pretinse de la Fond. Dispozițiile art. 15 alin. (4)—(6) se aplică în mod corespunzător.

(3) Administratorul Fondului, prin departamentul specializat, poate să efectueze plăți din disponibilitățile Fondului, cu titlu de creanțe de asigurări, astfel:

a) sume convenite cu titlu de creanțe de asigurări care sunt certe, lichide și exigibile și care sunt înregistrate sub acest titlu în lista creditorilor publicată conform art. 15 alin. (3);

b) sume convenite cu titlu de creanțe de asigurări care sunt acceptate la plată prin decizie a administratorului Fondului, emisă în condițiile prevăzute la art. 24 alin. (1)—(5) și la art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 503/2004, și care sunt înregistrate sub acest titlu în lista creditorilor publicată conform art. 24 alin. (6) din aceeași lege;

c) sume convenite cu titlu de creanțe de asigurări care reprezintă prime de asigurare sau alte sume convenite asiguraților, după caz, prevăzute la art. 25 alin. (2) și (3) din Legea nr. 503/2004.

CAPITOLUL IV

Dispoziții speciale privind utilizarea disponibilităților Fondului în cadrul procedurilor de faliment declanșate înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 503/2004

Art. 18. — (1) În conformitate cu art. 72 din Legea nr. 503/2004, procedura de faliment deschisă împotriva unei societăți de asigurare debitoare față de care s-a stabilit starea de insolvență, aflată pe rolul instanței judecătorești competente la data intrării în vigoare a acestei legi, continuă să se desfășoare și se încheie în condițiile respectivei legi.

(2) Actele și/sau, după caz, măsurile adoptate în cadrul procedurii de faliment înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 503/2004 rămân legal îndeplinite și sunt câștigate cauzei, conform prevederilor Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, aplicabile la momentul adoptării acestor acte și/sau măsuri. După momentul intrării în vigoare a Legii nr. 503/2004, toate actele și/sau măsurile adoptate în cadrul procedurii de faliment, inclusiv întocmirea planului de distribuire a sumelor convenite creditorilor de asigurări și plata creanțelor în temeiul acestuia, se îndeplinesc cu respectarea întocmai și de îndată a dispozițiilor Legii nr. 503/2004, sub sancțiunea anulării lor potrivit legii.

Art. 19. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 503/2004, comisia specială prevăzută la art. 23 alin. (2) din lege, constituită prin decizie a administratorului Fondului, își desfășoară activitatea în condițiile prevăzute de lege și de prezentele norme.

Art. 20. — (1) În temeiul art. 40 lit. a) și s) și al art. 43 din Legea nr. 503/2004, administratorul Fondului, prin departamentul specializat, solicită lichidatorului judiciar desemnat în dosarul de faliment întocmirea și transmiterea unui raport amănunțit asupra situației bunurilor/veniturilor societății de asigurare debitoare și asupra stadiului procedurii de lichidare. Raportul se întocmește și se transmite administratorului Fondului în termen de cel mult 20 de zile lucrătoare de la data înregistrării solicitării.

(2) Raportul lichidatorului judiciar, prevăzut la alin. (1), trebuie să cuprindă, în afara informațiilor și datelor referitoare la situația bunurilor și/sau veniturilor societății de asigurare debitoare și la stadiul procedurii de lichidare, următoarele elemente privind:

a) situația creanțelor de asigurări înregistrate la dosarul de faliment cu respectarea prevederilor Legii nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, cu precizarea numelui/denumirii creditorilor de asigurări, a quantumului creanțelor admise și înregistrate în tabelul consolidat al creanțelor, precum și a ordinii de prioritate/a privilegiului/a garanției legale de care se bucură aceste creanțe;

b) situația creanțelor de asigurări înregistrate la dosarul de faliment cu respectarea prevederilor Legii nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, cu precizarea creditorilor de asigurări ale căror creanțe nu au fost admise de lichidatorul judiciar în quantumul solicitat de aceștia ori, după caz, ale căror creanțe au fost respinse la plată. Prevederile lit. a) referitoare la elementele privind creditorii și creanțele de asigurări se aplică în mod corespunzător;

c) situația creanțelor de asigurări aferente dosarelor de daună existente în evidențele societății de asigurare debitoare, aprobate la plată de către aceasta, dar neînregistrate la dosarul de faliment în condițiile Legii nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare;

d) situația creanțelor de asigurări aferente dosarelor de daună existente în evidențele societății de asigurare debitoare, neaprobată la plată de către aceasta și neînregistrate la dosarul de faliment în condițiile Legii nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare;

e) situația creanțelor de asigurări care au făcut/fac obiectul unor operațiuni de compensare ori al unor concordate sau, după caz, al unor litigii aflate spre soluționare pe rolul instanțelor judecătorești competente la data întocmirii raportului; lichidatorul judiciar va preciza elementele de identificare a creditorilor de asigurări și a creanțelor acestora, corespunzător prevederilor lit. a);

f) situația sumelor aferente primelor de asigurare restante primite în cadrul procedurii de faliment pe seama societății de asigurare debitoare, conform art. 40 lit. l) din Legea nr. 503/2004;

g) propunerile lichidatorului judiciar privind modalitățile concrete de lichidare a bunurilor și/sau a drepturilor din patrimoniul societății de asigurare debitoare, prevăzute la art. 40 lit. t) din Legea nr. 503/2004, precum și/sau măsurile întreprinse de acesta până la data intrării în vigoare a prezentelor norme.

(3) Odată cu transmiterea raportului întocmit conform alin. (1) și (2), lichidatorul judiciar pune la dispoziție administratorului Fondului dosarele de daună și toate înscrisurile/documentațiile aferente înregistrate în evidențele sale, precum și, după caz, un exemplar al tabelului definitiv consolidat al creanțelor întocmit în cadrul procedurii de faliment. Dacă este cazul, lichidatorul judiciar transmite administratorului Fondului și situația plăților către creditorii de asigurări ale căror creanțe au fost valorificate, în baza planului de distribuire a creanțelor, înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 503/2004, în cadrul procedurii de faliment

reglementate de Legea nr. 64/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și de Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Sumele obținute din valorificarea drepturilor și/sau a bunurilor societății de asigurare debitoare, care au fost plătite creditorilor acesteia înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 503/2004, rămân corect distribuite conform tabelului definitiv consolidat al creditorilor și planului de distribuire, întocmite și aprobate în cadrul procedurii de faliment reglementate de dispozițiile Legii nr. 64/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și conform prevederilor speciale ale art. 32 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la momentul distribuirii sumelor.

(5) Sumele obținute din valorificarea drepturilor și/sau a bunurilor societății de asigurare debitoare, care nu au făcut obiectul unui plan de distribuire conform alin. (4) și nu au fost achitate creditorilor societății de asigurare debitoare până la data intrării în vigoare a Legii nr. 503/2004, se distribuie, după caz, cu respectarea ordinii de preferință prevăzute la art. 49 din aceeași lege. Sumele plătite de administratorul Fondului către creditorii de asigurări beneficiază de ordinea de prioritate prevăzută la art. 49 din Legea nr. 503/2004 și se îndestulează din sumele existente în conturile de lichidare, obținute din valorificarea drepturilor și/sau a bunurilor societății de asigurare debitoare.

Art. 21. — (1) În urma înregistrării raportului și a situațiilor transmise de lichidatorul judiciar, întocmite conform art. 20, administratorul Fondului, prin departamentul specializat, verifică dosarele de daună și înscrisurile/documentațiile aferente acestora, în vederea întocmirii listelor creditorilor de asigurări conform art. 15 alin. (3) și art. 17 alin. (2).

(2) După aprobarea listelor creditorilor de asigurări ale căror creanțe au fost constatate cu caracter cert, lichid și exigibil în urma analizării dosarelor de daună, comisia specială ia toate măsurile în vederea publicării acestora și dispune efectuarea plății sumelor convenite acestora din disponibilitățile Fondului.

(3) Orice persoană care se încadrează în categoria creditorilor de asigurări definită la art. 3 lit. h) din Legea nr. 503/2004 și care pretinde vreun drept de creanțe de asigurări împotriva societății de asigurare debitoare, precum și/sau creditorul de asigurări a cărui creanță pretinsă de la Fond nu se regăsește înregistrată în cuprinsul listelor publicate conform alin. (2) pot/ poate formula o cerere motivată în acest sens. Cererea se adresează administratorului Fondului și se depune la sediul departamentului specializat, în termen de cel mult 60 de zile de la data publicării listelor conform alin. (2). În urma aprobării cererii, administratorul Fondului emite o decizie motivată prin care acceptă plata sumelor pretinse de la Fond. Administratorul Fondului publică, în condițiile prezentelor norme, o listă suplimentară a acelor creditori de asigurări ale căror sume certe, lichide și exigibile au fost acceptate la plată prin decizie a acestuia.

(4) Împotriva deciziei administratorului Fondului se poate formula plângere în condițiile art. 24 alin. (5), raportat la art. 19 din Legea nr. 503/2004. Prevederile art. 24 alin. (6) din Legea nr. 503/2004, referitoare la creditorii de asigurări acceptați la plată prin hotărâre judecătorească, se aplică în mod corespunzător.

Art. 22. — (1) Titlul executoriu care constată creanțe de asigurări, obținut înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 503/2004 și nevalorificat în cadrul procedurii de faliment sau în cadrul altor proceduri de executare silită prevăzute de lege, se transmite administratorului Fondului, în original, în vederea verificării lui și, după caz, a valorificării acestuia, prin plata sumelor convenite de la Fond, în condițiile prezentelor norme și ale art. 24 alin. (5) și (6) din Legea nr. 503/2004.

(2) Titlul executoriu care constată creanțe de asigurări neînregistrate în cadrul procedurii de faliment al societății de asigurare, obținut înainte de intrarea în vigoare a Legii

nr. 503/2004, se transmite administratorului Fondului, în original, însoțit de o declarație a creditorului de asigurări, dată pe propria răspundere, din care să rezulte că suma pretinsă de la Fond cu titlu de creanță de asigurări nu a fost înregistrată și/sau valorificată în cadrul procedurii de faliment al societății de asigurare debitoare ori în cadrul unei alte proceduri de urmărire și încasare silită sau prin alte mijloace și/sau modalități legale de plată, după caz.

(3) Creanțele de asigurări care, la data intrării în vigoare a Legii nr. 503/2004, fac obiectul unor litigii aflate pe rolul instanțelor judecătorești competente sau care, după caz, sunt constatate prin hotărâri judecătorești definitive pot fi transmise administratorului Fondului în vederea analizării și, după caz, a valorificării acestora, în condițiile prevăzute la alin. (2).

Art. 23. — În conformitate cu prevederile art. 27 și 49 din Legea nr. 503/2004, creanțele administratorului Fondului se înregistrează la masa credală în vederea valorificării lor și a completării disponibilităților acestuia.

CAPITOLUL V Dispoziții finale

Art. 24. — (1) Verificarea modului de constituire de către asigurători a contribuției datorate Fondului și de virare la termen a acesteia, precum și verificarea datelor cuprinse în raportările lunare se fac de organele de specialitate ale Comisiei de

Supraveghere a Asigurărilor, în conformitate cu prevederile Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 503/2004, precum și ale normelor date în aplicarea acestor acte normative. În calitatea sa de administrator al Fondului, Comisia de Supraveghere a Asigurărilor poate dispune, prin departamentul specializat, efectuarea acțiunilor de analiză și de control cu privire la situația financiară a societății de asigurare.

(2) Actul prin care se constată și se individualizează obligația de plată a sumelor cuvenite Fondului, întocmit sau emis de organele de specialitate ale Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, constituie titlu de creanță potrivit legii.

Art. 25. — (1) Nerespectarea în orice mod a prevederilor prezentelor norme constituie contravenție și se sancționează în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 503/2004, ale Legii nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 136/1995, cu modificările și completările ulterioare. Constatarea faptelor nelegale, precum și aplicarea sancțiunilor se fac de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor în temeiul competențelor și atribuțiilor legale ale acesteia.

(2) În cazul constatării existenței unor indicii cu privire la săvârșirea unor infracțiuni, Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, în calitate de administrator al Fondului, solicită organelor competente analizarea faptelor și stabilirea răspunderii civile sau penale, după caz, a persoanelor vinovate.

ANEXA Nr. 1A
la norme

S. C. — S.A./S.R.L.
Str. nr. ..., bl.,
sc., ap., sectorul/județul
Persoana de contact
Telefon, e-mail

RAPORTARE

privind virarea contribuției la Fondul de garantare a asiguraților pentru luna

— lei —

Nr. crt.	Specificații	Total cumulată de la începutul anului*)	Din care, pentru luna de raportare**)	Numărul și data documentului de plată***)
0	1	2	3	4
1.	Volumul din prime brute încasate din asigurări directe:			
	— generale			X
	— de viață			
2.	Cota procentuală aprobată de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor pentru:	X		X
	— asigurări generale			
	— asigurări de viață			
3.	Fondul de garantare datorat pentru:			X
	— asigurări generale			X
	— asigurări de viață			X
4.	Majorări de întârziere datorate			X
5.	Suma virată — total, din care:			
6.	— aferentă Fondului de garantare:			
	— asigurări generale			
	— asigurări de viață			
7.	— aferentă majorărilor de întârziere			

*) În coloana 2 se înscrie volumul total al primelor brute încasate, cumulată de la începutul anului, inclusiv cel aferent lunii pentru care se face raportarea.

***) În coloana 3 se înscriu numai sumele aferente lunii pentru care se face raportarea.

****) Ori de câte ori se efectuează viramente se va transmite și copia documentului de plată, cu următoarele specificații: suma totală virată, din care contribuția la Fondul de garantare, majorările de întârziere și luna pentru care se efectuează viramentul.

Subsemnatul,, în calitate de (conducător executiv), cunoscând prevederile Codului penal privind infracțiunea de fals în declarații, declar pe propria răspundere că toate informațiile și documentele sunt complete și conforme cu realitatea și că nu există alte fapte relevante care trebuie aduse la cunoștință Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor.

Numele și prenumele
(cu majuscule)

Semnătura

Ștampila societății

*ANEXA Nr. 1B
la norme*

S. C. — S.A./S.R.L.

Str. nr. ..., bl.,

sc. ..., ap. ..., sectorul/județul

Persoana de contact

Telefon, e-mail

SITUAȚIA RECTIFICATIVĂ
privind virarea contribuției la Fondul de garantare a asiguraților pentru luna

— lei —

Nr. crt.	Specificații	Suma raportată inițial*)	Suma rectificată**)	Diferența +/-	Numărul și data documentului de plată***)
0	1	2	3	4 (3—2)	5
1.	Volumul din prime brute încasate din asigurări directe:				X
	— generale				
	— de viață				
2.	Cota procentuală aprobată de Comisia de Supraveghere a Asiguraților pentru:			X	X
	— asigurări generale				
	— asigurări de viață				
3.	Fondul de garantare datorat pentru:				X
	— asigurări generale				
	— asigurări de viață				
4.	Majorări de întârziere datorate				X
5.	Suma virată — total, din care:				
6.	— aferentă Fondului de garantare:				
	— asigurări generale				
	— asigurări de viață				
7.	— aferentă majorărilor de întârziere				

Subsemnatul,, în calitate de (conducător executiv), cunoscând prevederile Codului penal privind infracțiunea de fals în declarații, declar pe propria răspundere că toate informațiile și documentele sunt complete și conforme cu realitatea și că nu există alte fapte relevante care trebuie aduse la cunoștință Comisiei de Supraveghere a Asiguraților.

Numele și prenumele
(cu majuscule)

Semnătura

Ștampila societății

*) În coloana 2 se înscrie volumul de prime brute încasate raportat inițial.

**) În coloana 3 se înscriu numai sumele aferente lunii pentru care se face rectificarea.

***) Ori de câte ori se efectuează viramente se va transmite și copia documentului de plată, cu următoarele specificații: suma totală virată, din care contribuția la Fondul de garantare, majorările de întârziere și luna pentru care se efectuează viramentul.

**CERERE DE PLATĂ
a indemnizației/despăgubirii**

Subscrisa,, cu sediul social în, str. nr., bl., sc., ap., județul/sectorul, având codul unic de înregistrare, telefon/fax, reprezentată legal prin, cu domiciliul în, str. nr., bl., sc., ap., județul/sectorul, posesor/posesoare al/a buletinului de identitate/cărții de identitate/pașaportului seria nr., eliberat/eliberată de la data de, cod numeric personal, în baza procurii/delegației nr. din data de

Subsemnatul/Subsemnata,, domiciliat/domiciliată în str. nr., bl., sc., et., ap., județul/sectorul, posesor/posesoare al/a buletinului de identitate/cărții de identitate/pașaportului seria nr., eliberat/eliberată de la data de, cod numeric personal, telefon/fax, reprezentat/reprezentată prin, cu domiciliul în str. nr., bl., sc., ap., județul/sectorul, posesor/posesoare al/a buletinului de identitate/cărții de identitate/pașaportului seria nr., eliberat/eliberată de la data de, cod numeric personal, în baza procurii legalizate nr. din data de

Înscris/Înscrisă la poziția nr. în lista creditorilor, publicată de administratorul Fondului de garantare, solicit Fondului de garantare administrat de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor acordarea indemnizației/despăgubirii, în sumă de lei.

Sunt posesor/posesoare al/a Contractului de asigurare obligatorie/facultativă seria nr., încheiat cu Societatea de asigurare, cu valabilitate de la data de la data de

Solicite ca plata să se efectueze:

- în contul de card nr., deschis la Banca
- în contul nr., deschis la Banca
- prin poștă, la adresa de mai sus;
- prin unitățile CEC BANK — S.A. de domiciliu.

Declar pe propria răspundere că nu am încheiat contract pentru acest tip de asigurare cu altă societate de asigurare și nu am primit indemnizație/despăgubire aferentă obiectului contractului menționat mai sus.

Declar pe propria răspundere că mă aflu în imposibilitate de a prezenta în original următoarele înscrisuri:, deoarece

Data

Semnătura/ștampila

Verso

**DECLARAȚIE
în cazul existenței unui alt contract de asigurare*)**

Societatea de asigurare

Contractul de asigurare

Valabilitate: de la data de la data de

Cerere de despăgubire: DA/NU Despăgubire primită în sumă de DA/NU la data de privind evenimentul din data de

DECLARAȚIE ÎN CAZUL EXISTENȚEI UNUI ALT CONTRACT DE ASIGURARE*)

Societatea de asigurare

Contractul de asigurare

Valabilitate: de la data de la data de

Cerere de despăgubire: DA/NU Despăgubire primită în sumă de

DA/NU la data de privind evenimentul din data de

Data

Semnătura/ștampila

*) Se barează acest chenar în cazul în care nu sunt date de completat.

DECLARAȚIA PERSOANEI PĂGUBITE

(Se va completa numai de către persoana păgubită.)

Am luat cunoștință de faptul că obținerea ori încercarea, prin orice mijloace, de obținere pe nedrept a indemnizațiilor/despăgubirilor din asigurare sau înlesnirea unor asemenea fapte se pedepsește potrivit legii penale.

Declar că prin încasarea indemnizației/despăgubirii am fost integral indemnizat/despăgubit pentru sumele asigurate/pagubele suferite și nu mai am nicio pretenție de la asiguratorul și de la Fondul de garantare în legătură cu paguba respectivă.

Declar că prin încasarea de la Fondul de garantare a indemnizațiilor/despăgubirilor dau acestuia și Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor drepturile, acțiunile, privilegiile sau ipotecile mele în contra asiguratorului debitor, conform art. 1107 din Codul civil privind subrogarea convențională.

Data

Semnătura/ștampila

.....

Anexez la prezenta declarație:

- copie de pe actul de identitate;
- copie de pe contractul de asigurare;
- procură, împuternicire etc.;
-

DECLARAȚIA PERSOANEI PĂGUBITE

(Se va completa numai de către persoana păgubită.)

Am luat cunoștință de faptul că obținerea sau încercarea, prin orice mijloace, de obținere pe nedrept a indemnizațiilor/despăgubirilor din asigurare sau înlesnirea unor asemenea fapte se pedepsește potrivit legii penale.

Declar că prin încasarea indemnizației/despăgubirii am fost integral indemnizat/despăgubit pentru sumele asigurate/pagubele suferite și nu mai am nicio pretenție de la asiguratorul și de la Fondul de garantare în legătură cu paguba respectivă.

Declar că prin încasarea de la Fondul de garantare a indemnizațiilor/despăgubirilor dau acestuia și Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor drepturile, acțiunile, privilegiile sau ipotecile mele în contra asiguratorului debitor, conform art. 1107 din Codul civil privind subrogarea convențională.

Data

Semnătura/ștampila

Anexez la prezenta declarație:

- copie de pe actul de identitate
-
- copie de pe contractul de asigurare
-
- procură, împuternicire etc.
-
-
-

—

—

—

—

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2009 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Zile de apariție/săptămână	Greutate medie/apariție (grame)	Valoare (TVA 9% inclus)/lei		
					12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	750	5	50	800	210	75
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	90	1	50	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	5	60	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	800	5	15	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	7.200	5	50	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	400	5	25	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	60	1	30	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	—	2.500	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	—	3.500	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial Partea I bis se multiplică pe bază de comandă.

Începând cu anul 2009 se sistează apariția publicației Repertoriul legislației României.

Abonamente la publicațiile oficiale și comenzi către „Monitorul Oficial” R.A. se pot efectua prin următoarele societăți de distribuție:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ” — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, Str. Lirei nr. 11, parter, ap. 1, (telefon/fax: 021.411.91.79; 021.411.54.08)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon: 021.316.30.57, fax: 021.316.30.58)
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1, corp B, et. 2, camerele 256—259, OP 33 (telefon/fax: 021.313.85.07; 021.313.85.08; 021.313.85.09)
- ◆ MEDIA PRESS ABONAMENTE — S.R.L. — București, str. Izvor nr. 78, et. 2 (telefon: 021.311.97.84, fax: 021.311.97.85)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 021.255.48.15; 021.255.48.16; 021.255.48.17)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 021.221.42.83; 0745.133.712)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Pictor Dimitrie Hârlescu nr. 6, sector 2 (telefon: 021.255.18.00, fax: 021.255.18.66; 021.255.19.18)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (fax: 0250/73.54.75, telefon: 0350.40.59.87; 0350.40.59.88)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Elena Doamna nr. 62—64 (telefon/fax: 0244/51.40.52; 0244/51.48.01)
- ◆ DIFSTARPRESS — S.R.L. — Slobozia, bd. Matei Basarab, bl. I60, sc. A, ap. 15 (telefon/fax: 0243/23.23.68)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/51.08.57; 0268/51.08.58)
- ◆ ROESTA — S.R.L. — Curtea de Argeș, str. Valea Iașului, bl. P10, sc. B, ap. 18 (telefon/fax: 0248/72.11.43)
- ◆ VIAȚA LIBERĂ — S.A. — Galați, Str. Domnească nr. 68 (telefon: 0236/46.06.20, fax: 0236/47.10.28)
- ◆ UNITATEA — S.R.L. — Alba Iulia, str. Traian nr. 26 (telefon: 0258/81.16.31, fax: 0258/81.28.43)
- ◆ MANPRES DISTRIBUTION — S.R.L. — București, Piața Presei Libere nr. 1 (OP 33 — CP 24) (telefon/fax: 021.314.63.39)
- ◆ CUGET LIBER — S.A. — Constanța, bd. I.C. Brătianu nr. 5 (telefon: 0241/58.21.20, fax: 0241/61.95.24)
- ◆ SIMPEX LOGISTIC — S.R.L. — Călărași, Str. Progresul nr. 21, bl. B1, sc. B, ap. 5 (telefon/fax: 0242/31.89.29)
- ◆ CIPSOFT DESIGN — S.R.L. — Ploiești, str. Eroilor nr. 2 bis (tel. 0722.36.54.65 sau 0724.20.31.43)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 432390